

**Alexandra
Dahlström
skriver om
tiden med
Fucking
Åmål.**

Alexandra skriver om tiden efter Fucking Åmål

Nu har 700 000 svenskar sett filmen Fucking Åmål. På måndag kan den kamma hem fem guldbaggar. Alexandra Dahlström, filmens Elin, förklarar hur det gick som det gick. Alexandra är för övrigt klar för en roll i Kjell Sundvalls nästa film.

NU ÄR DET Guldbagge snart.

Hoppas vi vinner några. I och för sig är inte guldbaggen så cool, men det gör inget. Det är roligt att klä upp sig fast det är ganska obekvämt.

Jag kommer nog att kräkas av nervositet.

Det har gått fyra månader sen Fucking Åmål hade premiär.

Första gången jag fick se filmen var på video med bara några kompisar, så det var avspänt. Det är nog en väldigt bra film, synd att jag är med i den för jag tänker mest jätteytliga saker som "åh, efter det där åt vi sommarpizza" eller "vad fett hår hår jag hade där" eller "där har jag inte fett hår eftersom jag bråkat med sminkösen så vi fick tvätta det i ett handfat på sylteskolan".

JAG KAN INTE se den på riktigt. Men samtidigt är det bra att jag är med i den, för om någon annan gjorde Elin skulle jag hata henne av lite olika anledningar.

Någon gång efter att vi sett den på video blev det pressvisning. Den vågade vi inte vara på, så vi gick till ett kafé.

Sen gick vi tillbaka och blev nyfikna så vi tittade på sista scenen med journalisterna. Alla reagerade helt bra och klappade mycket när det var slut. Lukas sa att det var bra, för dom är journalister och

dom är ibland så dryga att dom reser sig demonstrativt och går för att vara cineastiska och coola. Sen brukar dom aldrig klappa. Nu gjorde dom det och det kändes bra.

SEN BLEV DET premiär i Trollhättan. När vi åkte bil igenom stan blev jag jättenostalgisk och läste alla frisörmekaniker och pizzaskyltar, alla åtföljt av ett "åååååååå". Trollhättan är ju fint. Hollywood pizza kände jag igen på riktigt, det är där dom har sommarpizza. På den inofficiella premiären där tyckte dom också om filmen. Mats Bråstedt från Expressen var där och Rebecca sa att han var ond, så honom pratade vi inte så mycket med.

VECKAN EFTER premiären kom en tjej jag brukar se på bussen fram till mig och sa att jag var bra och vi pratade om att svensk ungdomsfilm är dålig i allmänhet, hon var ganska insatt. Sen blev det galapremiär i Stockholm. Det var det mäktigaste, läskigaste och häftigaste jag varit med om. När filmen var slut klappade alla i händerna så mycket att man fick ont i öronen. Då skulle vi gå fram på den scenen framför bioduken. PR-kvinnan sa att Dregen är min idol och att han skulle komma fram. Det blev fruktansvärt pinsamt och han såg helt besvärad ut. Två månader senare skrev Vecko-Revyn om SENASTE NYTT! att jag fått en kram av Dregen och att bara vi visste vad han viskade i mitt öra. Han sa nog inget alls, om han gjorde det skulle jag ändå inte komma ihåg vad det var, för jag tyckte allt var så pinsamt men samtidigt stort. Utanför kom min kusin och min syster fram och kramade mig och grät så då började jag också gråta. Helt klyschigt, men det var faktiskt så, allt var läskigt.

DAGEN EFTER det var jag ännu räddare. Hela tiden såg jag mig själv ligga på asfalt med tänderna utslagna i en röd smetig sörja. Föredetting när man är femton, får inte bli dum i huvudet nu, får inte bli dum i huvudet nu, måste hålla mig kvar mig själv på jorden nu. Jag åkte till världens snällaste kompis som har världens snällaste familj. Vi såg tusen videosar och var sunkiga, spelade Fia med knuff med hennes lillebror och gick ut med hunden. När jag kom hem hade en kille jag inte känner ringt och sagt att vi skulle fika. Det tyckte inte jag, det var bara obehagligt. I två veckor hade vi prao så jag behövde inte gå i skolan, och det var bra, för jag var helt nojig för att folk skulle vara konstiga eller jobbiga. Det var inte så farligt, alla i min skola som bor i Vasastan har bott granne med Orup eller någon, tagit på Adam Alsings glasögon och är alla förbannat diskreta och världsvana. Så nästan ingen sa "tack du

var bra" även om dom tyckte det, av stolthet och "gud vad jobbigt att jämt behöva höra det, sen spelar det väl ingen roll om jag säger det heller".

De gånger folk i min ålder sagt, "du var bra" kan jag räkna på mina båda händer.

INGET MISSLYCKAT strul från det förflutna hörde av sig heller, de fattar nog att det skulle bli VÄLDIGT pinsamt för dom.

Ali i min klass var nog den som reagerade mest. Och Ferhat.

Dom skriker "tror du det här är Åmål?" varje gång jag säger nåt konstigt eller skriker. Men sen säger dom att det är för att dom är stolta.

Jag och Rebecca fick åka till Åmål med en journalist. Efter det fick jag vara kvar och vara med i Debatt-akuten i TV. Först var jag jätterädd att alla som skulle vara med skulle kasta gammal mat på mig eftersom vi spelade in i Trollhättan och inte Åmål. Men dom var snälla. Siewert Öholm var kackig, pretentiös och klumpig samtidigt, men det är en annan sak.

MORGONEN EFTER dog en massa tonåringar i Göteborg. Det var konstigt och läskigt och svårt att förstå. Samma dag fick vi veta att vi var Sveriges Oscarbidrag, men det var inte så roligt just den dagen. En massa tidningar skrev snälla saker. Och mindre bra saker. Som när en intervju dök upp i en jag-är-elva-och-jag-gillar-Dr Bombay-tidning.

Tyvärr hade vi aldrig gjort den intervjun.

Massmedia är äckligt och borde vara snällare och renare.

STORA SAKER som hände i höstas var två dåliga och en bra.

Jag fick en jättebra killkompis för första gången på hur länge som helst, han ville att jag skulle skriva på hans gips och då gjorde jag det. Sen mailade vi och jag kom fram till att han var en väldigt bra person.

Det bästa med allting (nästan) var alla söta brev jag fick.

"Du har äkta girlpower!" och "Du betyder mer för mig än vad Spice Girls nånsin gjort" och sen ville dom breva med mig. Det är så att man vill krama alla söta elvaåringar och säga något snällt så dom blir glada.

Jag fick halsband, choklad och många varma ord. Jag svarade på inte alls många, dåligt samvete, men jag hann inte.

Jag skulle heller inte ha råd att svara på alla brev, portot skulle bli jättedyrt.

JAG FÅR ALDRIG några roliga inbjudningar till premiärer. Men jag tror jag vet varför. Någon gång hade Michael Bundefeld flugit på PR-kvinnan

och varit helt upprörd för att han inte fått min adress av henne. Då förklarade hon att Alexandra är FJORTON år gammal och ska inte bli full tillsammans med E-Type. Han nickade förstående, och sa, visst det ska vi undvika, så nu får jag inbjudningar till "Sömlös i Seattle 2" och dylikt.

DET ÄR TRÅKIGT. Om en vecka får jag faktiskt gå på femtonårsbio. Jag vill se Terminator-filmer!!!!